

V.A.03. DE PAROCHIEKERK

De parochiekerk, die door de overheid gesloten werd in november 1797, was nieuwgebouwd van 1769-70. De 18e eeuwse bidplaats bezat toen echter maar de halve oppervlakte van de huidige kerk. In 1800 werd de toegang terug oogluikend toegestaan en op 06 juni 1802 mochten de kerken officieel heropend worden voor de katholieke eredienst.

Het schip bestond toen slechts uit de achterste twee of de westtraveeën. Daarachter stond een sacristie. Pas in 1852 verlengde men het schip met de voorste twee- of oosttraveeën en het koor. In de buitengevel is deze verbouwing nog steeds merkbaar aan de bakstenen.

De Christina, de Laurentius- en Maria-klok, ook wel tiendenklok genaamd, werden tijdens de Franse bezetting uit voorzorg door dorpsbewoners uit de toren gehaald en verborgen.

De tiendenklok zou in 1943 afgestaan zijn aan de parochie Bloir (Tongeren), waar ze nog steeds in de toren hangt.

In 1872 werden de klokken hergoten door A.L.J. Van Aerschodt uit Leuven (01).

Voor de Franse overheersing stonden er geen bidstoelen in de kerk. De gelovigen volgden de goddelijke diensten rechtstaande, sommige mannen, die vermoeid waren, wellicht neergehurkt.

De dorpsheer en zijn familie zaten in hun eigen zitbanken, doorgaans in het koor. Ook voor de kerk- en armenmeesters waren houten banken voorzien.

Begin 19e eeuw werden enkele stoelen en banken geplaatst. Door het decreet van 30 dec. 1809 waren de kerkmeesters gemachtigd om het verhuren van banken of stoelen in de kerk zelf te beheren of aan derden te verpachten.

In deze voor de kerk stille periode zal er niet veel geld aan versierselen besteed geweest zijn.

Daar de pastoor in de jaren 1797-1800 op de vlucht was, was de pastorie ook verlaten en in verval. Op het einde van de 18e eeuw was de pastoorswoning daarbij nog tweemaal geplunderd geweest tijdens de ambtsperiode van pastoor Damascus Luyckx (1783-1793): door de Franse soldaten en de Luikse bevolking omstreeks 1789 en daarna door de Oostenrijkers in 1793.